

LBRIS

We know
books

Adrian Costache

Ultimele
Elegii

– poezie –

Editura
NEUMA
2023

Tu, pasăre, te uiți la mine
Cum zac
Pe patul unei suferințe lungi.
Nu zici nimic, tu nu știi
Suferința ce-i
Tu ciclul vieții îl urmezi fără de nicio
Tulburare,
Îți faci copiii-inscriși în zborul măsurat,
Îi înveți apoi să plece în lume
Și duși vor fi pe veci.
Și iar și iar,
Fără măsura vieții omenești...

Iar când să mori va fi,
La rădăcină de copac,
Acolo duhul sfânt îți va deschide pliscul
De trei ori
Pentru a zbura din nou
În câmpu-aducerii-aminte!

Tu, pasăre, te uiți la mine
Cum zac pe patul
Une suferințe îndestulate
Și capul îl înclini...

Aceste margarete care oftează,
Acești trandafiri care tac,
Această iarbă de-acasă
Înverzită pe la colțurile toamnei...
Și acest cer însingurat
Care mâine va fi
Al nimănu...

Vântul împinge lumina spre
Valea
Râului secăt!

De ce uneori seara ne opream din jocuri
Pe ulițele noastre de aur și vis?...
Ne ștergeam fruntea de sudoare
Cu mână lungă a
Cămășii de in
Și priveam cerul înstelat;
Era ceva care ne chema acolo,
Un ceva neînțeles
Cât un munte de mare.
Stăteam așa o vreme –
Contemplație se chema
Capul nostru ridicat spre
Cer!
Cineva venea apoi și strica liniștea,
Era cineva greu de recunoscut o clipă
Apoi vocea lui –
Vecinul meu de peste drum –
Trezea din nou viața și jocul...

Ne jucam "de-a v-ați ascunselea"!...

Când am plecat...

Când am plecat din paradis
Eu n-am știut că plec
Și nici de unde plec,
Nici ce drumuri mă așteaptă.
Ce las în urmă nici atât –
O pasăre
Ce-și părăsește cuibul gol
Eram.
Lăsam în urmă mea atâtea lucruri
Din ceea lume,
Ce aura nevăzută o purtau în sine,
Cântând,
Amestec blând de vis și neființă,
Eternități-secunde,
Transfigurate atingeri de lucruri sfinte și
Albastre turlle
De biserici
Ce urcau până la cer;
Și-o lume de icoane cu cei dragi în urmă
Ce-au suferit
Durere doar de om știută.
Și câte altele ce
Paradis erau.
Când am plecat

Eu n-am știut că plec
Nici că nimic nu va mai fi
Ca înainte
Și nici că-ntoarceri nu voi mai avea.

Aveam în mine un dor nebun de-a ști
Ce-i apa,
Ce-poteca, depărtarea
Și de ce aceasta depărtare
Ea, lume se chema...

Când am plecat răsărea un soare străin
Ce nu era al meu
Dar nici el nu m-a oprit.
Și nicio rugăciune-n taină mea
Șoptită
N-a-nchis în fața mea poarta
Fericirii!...

Plecat și azi eu sunt, cu totul dus,
Sub semnul crucii din apus.
În vale altă lume, alt chenar
Din paradis doar rune și-un amnar...

Când am plecat
Eu n-am știut că plec...

Când Dumnezeu vine printre noi
Ca o albastră
Presimțire,
Lumina albă se face mai albă
Ca și cum ar vrea să se facă un cântec;
Oamenii se strecoară prin lume în vârful
Picoarelor,
Nerecunoscând ce lasă
În urma lor.

În ochii mei presimt
Un potop de
Lacrimi albastre!...

Ce toamnă goală, ce toamnă grea,
Nu se mai vede nicio frunză în ea,
Oameni și copaci schelete-au rămas
Păsările plâng din lipsă de glas,
La talgerul lumii, undeva uitat,
Un soare milos se strevede mirat
Că o primăvară pierdută prin zodii
Încearcă anotimpuri cu miros de rodii.

Ce toamnă goală, ce toamnă gri,
Din tot ce a fost
Nimic nu mai știi
Ce toamnă goală, ce toamnă grea
A sclipit în ochiu-mi bolnav o stea.